

H E T

M A A N

W O N D E R

K W A R

V A N

T I E R

H E E R L E N

T E H

И А А М

Р Е Д И О W

Я А W K

И А V

Я Е I T

И Е Л Р Е Е H

M A A N K W A R T I E R
J O O S P H I L I P P E N S

BOOM

I N H O U D

PROLOOG	13
MAQUETTE, 2002	17
JEUGD IN HEERLEN, 1957-1970	29
LOGBOEK, JANUARI 2019	38
KUNSTENAAR, 1970-1990	41
CONFRONTATIE, 2003	51
LOGBOEK, FEBRUARI 2019	58
PRESENTATIE EN VERZET, 2003-2005	63
LOGBOEK, MAART 2019	80
LOGBOEK, APRIL 2019	90
IMPASSE, 2006-2012	93
LOGBOEK, MEI 2019	104
LOGBOEK, JUNI 2019	114
BOUWEN, 2012-2019	175
LOGBOEK, JULI 2019	184
LOGBOEK, AUGUSTUS 2019	198
LOGBOEK, SEPTEMBER 2019	206
LOGBOEK, OKTOBER 2019	212
LOGBOEK, NOVEMBER 2019	220
MENINGEN	223
LOGBOEK, DECEMBER 2019	236
LESSEN	238
EPILOOG	241
BRONNEN	248
COLOFON	256

Michel Huisman in 1981.

P R O L O O G

Het grootste officieel gedeponeerde kunstwerk van Nederland, op die titel maakt het Maankwartier zeker kans. On-Nederlands oogt het bouwwerk in Heerlen; je waant je eerder in Spanje, Italië of misschien wel Marokko. De fijnproever herkent ook verwijzingen naar het tijdperk van de steenkolenmijnen, Limburgse boerderijen en de Romeinen. Allemaal bedacht door een kunstenaar, niet door een architect.

Op 14 juli 2003 veroverde Michel Huisman de volle schouwburg. In een gepassioneerde voordracht, vol beeldend taalgebruik, doorspekt met humor, presenteerde hij nieuwe hoop voor de stad. Tot zijn vreugde bespeurde de kunstenaar dat de bewoners net als hijzelf hunkerden naar een uitweg uit de ellende.

Als één stad een elektroshock nodig had, dan was het wel Heerlen. De voormalige kolenhoofdstad van Nederland, eens een lieflijk stadje, had zichzelf door veel sloop en wansmaak kapotgebombardeerd. ‘De reconstructie van een stad als Heerlen vergt dat je ijzer met handen breekt,’ vindt Huisman, ‘maar het mag geen enorme eenvormige puist worden. Daarom straalt het Maankwartier bewust diverse tijdperken en verschillende vormen uit.’

Zeventien jaar later steekt dit Maankwartier boven de stad uit. De totstandkoming was een achtbaan: eerst tien jaar een tandradbeklimming via ingewikkelde bochten en langs ravijnen tot de start van de bouw. Daarna gierde de locomotief in rotvaart naar de finish, niet meer te stoppen, waarbij hij diverse keren nog maar op één rail stond, klaar om in het diepe te schieten. Maar het Maankwartier haalde de eindstreep. Een station, busstation, vier pleinen, een parkje, woningen, kantoren, een hotel, restaurants, winkels en twee parkeergarages. Kosten: zo’n 220 miljoen.

De werkwijze is tamelijk ongekend: normaal gesproken wordt eerst bepaald welke functies een gebouw krijgt en daarna ontwerpt